

Hou vol!

De Britse sprinter Derek Redmond deed mee aan de olympische spelen in Barcelona in 1992. Hij maakte kans op goud, nu was hij met de beste tijd in de halve finale gekomen. De wedloop begon. Hij startte goed, maar na zo'n 250 meter greep hij vol pijn naar zijn been...zijn hamstring was gescheurd. En terwijl alle andere renners hem voorbij vlogen viel hij op zijn knieën...hij kon niet meer. Maar dan zag je hem toch opstaan...en ook al kon hij niet doorgaan, deed hij het toch. Toch was het meest bijzondere wat daarna gebeurde. Ineens zag je een man uit het publiek over de rails springen, en naar hem toe rennen... hij ging naar hem toe, deed zijn arm onder z'n schouder, en hielp hem lopen. Het was zijn vader. En zo liep hij met zijn zoon tot aan de finish. En beiden verlieten de baan onder een staande ovatie van heel het stadion. Wij hebben uit Hebr 12 woorden gehoord die ons ook een scene van een wedloop in een stadion vol met toeschouwers voorhouden. Dat gebeurt in 4 beelden:

1. Wolk van getuigen. Dit zijn de geloofsgetuigen van het Oude Testament waar Hebr 11 over spreekt. Wat bijzonder dat het bijna allemaal getuigen zijn die bij het volk Israël horen...dat volk wat zoveel heeft meegemaakt, en ook nu brutaal aangevallen wordt. Maar ook de getuigen van het Nieuwe Testament horen daarbij, en van heel de kerkgeschiedenis, en zelfs onze (Hongaarse) voorvaderen. Wanneer wij in Zwolle samenkomen voor Hongaarse diensten staan wij ook op hun schouders. Zij zijn ons al voorgegaan, en de wedloop gelopen. Alle getuigen zijn om ons heen als een grote wolk - ze vormen een geheel. – en dat spreekt over veel. Want in het voorafgaande hoofdstuk zijn ze naam voor naam genoemd...maar het gaat ten diepste niet om hún namen, maar om die Éne naam die straks in vers 2 aan de orde komt.

2. Afleggen alle last en de zonde...die ons zo gemakkelijk verstrikt... Het beeld dat hier gebruikt wordt hoort bij de rest van het beeld... Griekse atleten hadden de gewoonte om zonder kleren te rennen... - logisch toch...alle extra ballast maakt het moeilijker om te hardlopen. Ik denk dat de link naar het geestelijke niet moeilijk is. Als de wedloop van het leven het lopen op het pad waar God jou op plaatst, dan is alle ballast, al het aardse, alle zonde wat ons vasthoudt iets wat het alleen maar moeilijker maakt. Hoe heerlijk is het dat wij een heer hebben die zegt: *Komt tot mij allen die belast en vermoeid zijt en ik zal jullie rust geven.* Maar na onze verlossing door Zijn kruisdood is het ook onze eigen verantwoordelijkheid om de last en de zonde bewust af te willen leggen. Het valt ook op dat al deze dingen heel dichtbij ons zijn, ze plakken aan ons vast, als een cirkel om ons heen, die ons het grote perspectief verbergt...

3. De wedloop lopen. Tegen wie loop je de wedloop? Niet tegen anderen...Met elk sport hoort het zo te zijn. Je doet je best niet om niet iets beter te zijn dan de ander, maar om beter te zijn dan jijzelf. Denk aan Derek Redmond! Niemand herinnert zich de winnaar van die wedloop...want iedereen zag dat de echte winnaar die man was die tegen zichzelf ging strijden en overwon. In geestelijke zin ook... vergelijk je niet met een ander... – De geloofshelden zijn ons voorgehouden niet om *tegen* ze te strijden, maar om als voorbeeld te zijn van de kracht van het geloof. Zij hebben de wedloop al gelopen. Wij strijden niet tegen hun... het is een wedloop tegen jezelf. - je vindt altijd iemand die slechter is... - en dat geeft je valse zekerheid... je vindt altijd iemand die beter is - dat geeft je valse minderwaardigheidsgevoel. Vergelijk jezelf niet met een ander...maar met de persoon die je gisteren was...en met het hoogste doel...

4. Je ogen vestigen op Jezus. Hebreeën heeft het tegen gelovigen... want de wedloop lopen, de strijd strijden betekend dat je al geplaatst bent in de strijd... Hij is de Leidsman en voleinder van het geloof...Hij staat aan het begin .. hij staat aan het einde... Hij heeft bij jou het startsignaal gegeven. En hij staat ook aan het einde, bij de finish...en je kunt er verschillende namen aan geven: *het beloofde land, het hemels Jeruzalem, het hemels vaderhuis...*Maar Jezus staat ook overal tussenin. Elke stap van de weg. En dit is het beeld wat ik u zou willen meegeven. Denkt u maar even terug aan die Britse sprinter. Hij kon niet verder, probeerde het toch...maar Zijn Vader kwam hem tot hulp. Onze Vader is ons ook tot hulp gekomen door Zijn Zoon te sturen, en Hij is zo dichtbij ons gekomen als het maar kon. En weet u nog, die kleine cirkel om ons heen van zorgen, zonde, lasten...die ons verstrikken... - in die cirkel breekt Jezus in...en tilt ons op...draagt ons.

Op het moment dat je op die baan bent... Je hamstring scheurt... voelt het alsof alles de wereld instort... Alsof alles om je heen tegen je is. Dan zie je misschien zelfs in de menigte alleen maar gezichten die je uitlachen, belachelijk maken... En je denkt, ik kan niet verder. Maar dan voel je de armen van iemand die je helpt, de stem van iemand die je herkent, en hij geeft je kracht om verder te gaan. En dan pas zie je dat ook als mensen om je heen je niet

uitlachen en toejuichen: hou vol. Want het einde is in zicht... En dan heb je gewonnen. Want je hebt de wedloop gelopen tegen jezelf. Zo zegt onze Heere ons op het pad, de wedloop, zo loopt Hij de hele weg met ons mee, en zo staat Hij aan het einde om de zege...Zijn zege te vieren. AMEN